

אתה פייסתה למאן דמיתחמי ולא חמי. דין דחמי ולא מיתחמי יקבל פיוסף. – אמר ליה: הדיא מנא לך? – אמר ליה: מרבי אליעזר בן יעקב. דרבי אליעזר בן יעקב, עאל חד דסוגי נהורה לקרתיה. יתב ליה רבי ליעזר בן יעקב לרע מיניה, דיימרון, דאילולי דהוא בר נשא רבא, לא יתב ליה רבי ליעזר בן יעקב לרע מיניה. עבדון ליה פרנסה דאיקר. אמר לון: מהו הכין? אמרון ליה: רבי אליעזר בן יעקב יתיב לרע מינך. וצלו עליה דא צלותא: אתה גמלתה חסד למאן דמיתחמי ולא חמי. דין דחמי ולא מיתחמי יגמול יתך חסד.

אור ל'שרים

"דיימרון...לרע מיניה" הושלמו במסירה שלפנינו על הגיליון על ידי הסופר, שהשמיט בפנים על ידי הדומות, וכן הוא בכל הנוסחאות ובמקבילה. ההשלמה אינה כנוסח דפוס ונציה הבבלי שהשתבש בשל הדומות). **עבדון ליה פרנסה דאיקר** (בנוסח הבבלי של מסכת שקלים: 'הבין ליה פרנסתיה ביקר') – עשו לו (בני העיר לעיוור) פרנסה של כבוד (עשו למענו מגבית צדקה מכובדת, שנתנו לו יותר ממה שנתנו לעניים אחרים). **אמר לון**: – אמר להם (העיוור לבני העיר): **מהו הכין?** – מהו כך? (מה פשר הדבר התמוה הזה? למה אתם מכבדים אותי כך?) **אמרון ליה**: – אמרו לו (בני העיר לעיוור): **רבי אליעזר בן יעקב יתיב לרע מינך** – ישב למטה ממך (ולכן כיבדנו אותך). **וצלוי** ('וצלי') **עלוי דא צלותא**: – והתפלל (העיוור) עליו (על רבי אליעזר בן יעקב שגמל עימו חסד) תפילה זאת (בירך אותו ברכה זאת): **אתה גמלתה** (ב"שרידי הירושלמי" ובספר "והזהיר": 'את עבדת') **חסד למאן דמיתחמי ולא חמי** – אתה גמלת חסד (עשית טובה) למי שנראה ואינו רואה (כלומר, לי העיוור); **דין דחמי ולא מיתחמי יגמול יתך** (בספר "והזהיר" ובנוסח הבבלי של מסכת שקלים: 'יעבד עמך') **חסד** – (בשל כך) זה שרואה ואינו נראה (כלומר, הקב"ה) יגמול איתך חסד (בכל זמן שתבקש ממנו).

בבבלי חגיגה, ה"ב אמרו: רבי ורבי חייא היו מהלכים בדרך. כשהגיעו לעיר אחת אמרו: אם יש כאן תלמיד חכם, נלך ונקביל את פניו. אמרו להם: יש כאן תלמיד חכם, ומאור עיניים (עיוור) הוא. אמר לו רבי חייא לרבי: שב אתה (כאן), ולא תזלזל בנשיאותך (ללכת להקביל פני אדם קטן ממך), ואני אלך ואקביל את פניו. תפסו (רבי) והלך עימו. כשנפטרו ממנו (מאותו תלמיד חכם), אמר להם: אתם הקבלתם פנים הנראים ואינם רואים (פני עיוור); תזכו להקביל פנים הרואים ואינם נראים (פני שכינה). אמר לו (רבי לרבי חייא): ואתה היית רוצה למנוע אותי מברכה זו! – אמרו לו: ממי שמעת (ברכה זו)? – אמר להם: מפרקו (מדרשתו) של רבי יעקב שמעתי.

הברכה במעשה שבבבלי היא מעין הברכה בשני המעשים שבירושלמי.

(צריך להוסיף: 'כין') **לא אכלית עם מרי יומא דין** (ב"שרידי הירושלמי" ובמקבילה: 'בגין כן לא אכלית עימך יומא דין'. ובספר "והזהיר" אין מילים אלו) – בשביל (בגלל) כך לא אכלתי עם אדוני היום הזה (המילים "דאמרית...יומא דין, בגין...יומא דין" נוספו במסירה שלפנינו על הגיליון על ידי מגיה. הסופר דילג כנראה על ידי הדומות 'יומא דין'. ומעין ההשלמה נמצא בכל הנוסחאות ובמקבילה, אבל ממש כבהגהה רק בדפוס ונציה הבבלי). – **אמר ליה**: – אמר לו (העיוור לרבי הושעיה): **אתה פייסתה למאן דמיתחמי ולא חמי** – אתה פייסת (שיככת כעס, ביקשת סליחה) את מי שנראה ואינו רואה (כלומר, העיוור); **דין דחמי ולא מיתחמי יקבל** (ב"שרידי הירושלמי" ובספר "והזהיר" נוסף: 'מינך') **פיוסף** – (בשל כך) זה שרואה ואינו נראה (כלומר, הקב"ה) יקבל ממך את פיוסף (בכל זמן שתפייס אותו). – **אמר ליה**: – אמר לו (רבי הושעיה לעיוור): **הדיא מנא לך?** (בספר "והזהיר": 'מנא לך הא') – זאת (ברכה זאת) מניין לך? – **אמר ליה**: – אמר לו (העיוור לרבי הושעיה): **מרבי אליעזר בן יעקב** (השני, תנא בדור הרביעי) – ממעשה שעשה, כמסופר להלן.

די" (אות זו נוספה על ידי מגיה, וכן הוא בכל הנוסחאות ובמקבילה, אבל לא בכתב יד רומי) **רבי אליעזר בן יעקב, עאל** (בנוסח הבבלי של מסכת שקלים: 'סליק') **חד דסוגי** (ב"שרידי הירושלמי" ובספר "והזהיר" ובנוסח הבבלי של מסכת שקלים ובכתב יד רומי: 'סג') **נהורה לקרתיה** – נכנס עיוור אחד (שהיה עני) לעירו (של רבי אליעזר בן יעקב). **יתב ליה רבי ליעזר בן יעקב לרע מיניה** – ישב לו רבי אליעזר בן יעקב למטה ממנו (מהעיוור, כדי להראות לבני העיר שהעיוור אדם חשוב הוא ויכבדו אותו) (הכוונה לשיבה על המושבים בבית הכנסת), **דיימרון, דאילולי דהוא בר נשא רבא, לא יתב ליה רבי ליעזר בן יעקב לרע מיניה** (בספר "והזהיר": 'אמרין: אילולי גברא רבא הוא, לא הוה יתיב רבי אליעזר בן יעקב לרע מיניה') – (כדי) שיאמרו (בני העיר), שאם לא שהוא (העיוור) בן אדם גדול, לא ישב לו רבי אליעזר בן יעקב למטה ממנו (המילים